

Foto: arhiv LJM

Lani se je izkazalo, da je zanimanje ženstva za tek in maraton pri nas zelo poraslo, ženska udeležba je bila zavirljiva in organizator je v skladu z načelom »pozitivne akcije« sklenil, da bodo nagrade odsej izenačene, čeprav je vložek žensk še vedno manjši od moškega.

Za konec mi dovolite, da se na glas vprašam: Kolikšen odstotek ženskih športnih tekmovalcev prenaša TVS v primerjavi z moškimi? Seveda razumem, da ženski športi – razen nekaterih, pri katerih se vidi nekaj več kože – za TVS niso ne tržno ne sicer zanimivi, a kje je tu enakopravnost?«

Polemika je s tem potihnila, vseeno pa je organizacijski odbor sklenil – ob upoštevanju stališča županje – nagrade izenačiti.

Tekel sem 3:42 in moral sem si končno priznati, da so minili časi, ko so moja poglavitna naprepanja veljala temu, da pridem na cilj. Poslej so veljala le še temu, da pridem na start.

Iz tega časa je tudi moj dokaj razvpiti prelom z osebno zdravnico, ki mi ni hotela napisati napotnice, s katero bi si v soboto lahko dal (proti plačilu) pregledati kri in se prepričal, da nisem več virozem (kajti razburjenje v dneh pred nastopom prikrije morebitne simptome). Namesto tega je zapisala v mojo kartoteko: »Odsvetujem fizično dejavnost!« kakor da je mogo-

če s takšno pripombo zadržati maratonca! Saj veste, kako se glasi reklo: »Ni miru za divje živali!«

Lani sem, kaj pa drugega, zbolel: dobil sem »trn v peti« oz. po latinsko »plantarni fasciitis«. Tako sem v zadnjih dveh mesecih pred maratonom odkrival samo dvakrat po 14 km, štirikrat po deset km in štirikrat po štiri km. Jasno je bilo, da maratona ne v Ljubljani ne v Gorici ne bom mogel preteči. Nisem pa se hotel sprijazniti s krajšo razdaljo. Kakor se je izrazil Lojze M., najbolj nadarjeni slovenski tekač: »Vse, kar je krajše od maratona, je p..... dim!«

Spomnil sem se članka, ki je netreniranim tekačem priporočal, naj se ognejo zakislitvi mišic tako, da že od samega začetka izmenoma tečejo (po šest minut) in hodijo (po eno minuto). Zmerna hoja namreč splakuje mlečno kislino.

Udeležba je bila veličastna in mi je bilo zares nerodno, ko sem v množici poznanih že po prvih nekaj minutah shodil. A metoda se je obrestovala in prilezel sem do cilja (4:05).

Kdo, ki to bere, zdajle morda zmiguje z glavo: »A je tale Gradišnik čisto nor? Da ti gre s tako poškodbo na maraton!« Ampak ali ne vidite – ker gre za dogodek, na katerega se pripravljam po nekaj mesecev, se ga glede na okoliščine ne morem odreči.

Na leto imam samo eno priložnost, v najboljšem primeru dve –, da če mi propade maraton, gre pozlu pravzaprav vse tekaško leto. V tem smislu je maraton res posebna disciplina.

Letos sem bolj pripravljen, nepoškodovan in, če ne štejem, khm, herpesa zoster, dokaj zdrav, tako da se že veselim nastopa.

Dandanes na »Lublancu« uspešno nastopa tudi precej hitronogih članov mestnega sveta. Opazili so bili pač, da lahko človek, ki zdrži rutino maratonskih priprav, presedi še tako dolgočasno in mukotrpno sejo, pa se kondicionirajo. Torej je postala nevarnost, da bi prireditev, ki se je lepo prijela, zamrla spričo politične nejevolje – ta nevarnost je bila še pred nekaj leti zelo živa – le še nezatna. Tudi sponzorjev je vse več in njihov prispevek vse večji.

Sredi splošnega propadanja ljubljanskega športa postaja Ljubljanski maraton tako vse svetlejša zvezda stalnica.

Tisočem zadovoljnih udeležencev pa je prav malo maro, če sta neki Branko in neki Andrej tista legendarna prva leta morala zanj tu pa tam »nastaviti« v maniri rasnih politikov. Ampak kot bi rekel Lojze M.: »Sad, ki ga je rodilo to politično-trgovsko početje, vendarle ni p..... dim!« ●